

ת"פ 31724/02/13 - מדינת ישראל נגד רינה מגנצי

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ת"פ 31724-02-13 מדינת ישראל נ' מגנצי

בפני כבוד השופטת רות צדיק

המאשימה מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד רינת איילון

הנאשמת רינה מגנצי ע"י ב"כ עו"ד ענת קירשנברג

הכרעת דין

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום בגין העסקה שלא כדין - עבירות על סעיף 2(א)(1)ו(2) וכן בגין עבירה על סעיף 2(ב)(3), העסקת עובד זר ללא ביטח רפואי בניגוד לחוק עובדים זרים, תשנ"א- 1991 (להלן: חוק עובדים זרים).

רקע עובדתי ודיוני

1. במועד הרלבנטי לכתב האישום הייתה הנאשמת בעלים של נכס ברחוב המכבים 26, שוהם.
2. ביום 11.4.11 במסגרת ביקורת אשר ערכו מפקחי רשות האוכלוסין וההגירה, נמצאה בנכס נתינה זרה מהפיליפינים אשר שמה: MENOR LIZE (להלן: העובדת) אשר הועסקה בנכס הנאשמת בעבודות משק בית.
3. מטעם המאשימה נחקרו: מר חנן זיגלבוים- מפקח בתחום עובדים זרים, מר דניאל דגניה - מפקח מטעם המאשימה, מר אילן לביא, ראש צוות פיקוח ואכיפה בתחום עובדים זרים. הנאשמת בחרה שלא להעיד.
4. הראיות אשר הוגשו בתיק הינן:
 - 4.1 דוח פעולה - מ' 1
 - 4.2 תיאור המקרה - מ' 2, מ' 3
 - 4.3 בקשה להוצאת צו כניסה למקום מגורים - מ' 4
 - 4.4 רשימת עובדים - מ' 5
 - 4.5 תמונות שונות - מ' 6-מ' 8
 - 4.6 פרוטוקול חקירת חשוד באזהרה-מ' 9
 - 4.7 צילום דרכון התובעת- מ' 10

טענות הצדדים-

טענות המאשימה

5. לטענת המאשימה, העובדות נשוא כתב האישום הוכחו מעל לכל ספק וכלל אינן שנויות במחלוקת על כן על בית הדין להרשיע את הנאשמת. בדיון ההקראה הנאשמת הודתה כי היא הבעלים או המחזיקה של הנכס נשוא כתב האישום וכן כי נערכה ביקורת בנכס במועד הנזכר בכתב האישום. הנאשמת הודתה כי העסיקה את העובדת בנכס בעבודות משק בית.
6. מעדות מפקחי המאשימה מר טגניה ומר לביא ומתיאור המקרה (מ/2) עולה מפורשות כי בוצעה בקורת בנכס במועד הנטען, ובמהלכה הבחינו המפקחים בנתינה בעלת חזות פיליפינית עוסקת בעבודות משק בית. על כן פנו המפקחים לקבלת צו כניסה והכניסה לנכס בוצעה מכוח צו בית משפט אשר הוגש לתיק. כעולה מהעדויות הכניסה לבית הייתה לאחר קבלת צו שיפוטי ובהתאם לנהלים הקבועים בעניין זה. ככל שתעלה הנאשמת טענה לגבי חוקיות הכניסה לנכס אשר לא מגובה בחומר הראיות אשר הוגש לתיק והמבוסס על עדות מפי השמועה, יש לדחות טענות אלו על הסף.
7. עוד טענה המאשימה, כי הנאשמת העסיקה את העובדת בעבודות משק בית והלינה אותה בביתה במשך כשלושה שבועות, ללא היתר להעסקת העובדת, בעוד העובדת לא הייתה במועד הרלבנטי אזרחית או תושבת ישראל אלא החזיקה באשרת עבודה אשר תוקפה פג.
8. הנאשמת בחרה שלא להעיד בבית הדין ולא הועלה במהלך הדיון טענה בדבר אי קבילות הודאתה (מ/9) על כן, יש לקבל את גרסת הנאשמת כפי שנמסרה בהודאתה. בנוסף, שתיקת הנאשמת עשויה לשמש חיזוק למשקל עדויות התביעה.
9. המאשימה הוסיפה וטענה כי בהתאם לסעיף 4א לחוק עובדים זרים קמה החזקה כי המחזיק במקרקעין הוא אשר העסיק את העובד הזר ומאחר והנאשמת בחרה שלא להעיד, לא מסרה כל גרסה מטעמה אשר יכולה להפריך את החזקה.
10. החובה לקבלת היתר להעסקת עובד זר הינה כפולה, הן מכוח חוק הכניסה לישראל והן מכוח חוק עובדים זרים. בנסיבות מקרה זה לנאשמת לא היה כל היתר להעסקת העובדת הזרה. בנוסף, הנאשמת הודתה מפורשות כי לא בדקה את מסמכי העובדת הזרה והודתה בחקירתה (מ/9) כי לא נעשה ביטוח רפואי לעובדת.
11. המאשימה הוסיפה כי היסוד הנפשי הנדרש בעבירה מסוג זה הינו מודעות. בהתאם להלכה הפסוקה "עצימת עיניים" היא דרך חלופית להוכחת הידיעה הממשית ובנסיבות מקרה זה עצימת העיניים של הנאשמת "זועקת" שעה שהודתה כי כלל לא בדקה את מסמכי העובדת הזרה. לפיכך, היסוד הנפשי הדרוש להרשעת הנאשמת בעבירות המיוחסות לה, מתקיים במקרה דנן בעוד הנאשמת לא הצביעה על ספק ממשי, רציונאלי והגיוני שיהיה בו כדי למנוע הרשעה בדיון. עוד נטען כי היה והנאשמת תעלה טענות מקדמיות בסיכומיה אשר לא הועלו קודם, תינתן למאשימה הזכות להגיב כמצוות תקנה 150 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב-1982.

עמוד 2

טענות הנאשמת-

12. המאשימה לא עמדה בנטל הראייתי להוכחת כתב האישום בהתאם לתשתית הראייתי אשר הוצגה בתיק. המפקח דניאל דגניה (להלן- דניאל), הגיש דו"ח פעולה (מ/1) לפיו נכח בביקורת בבית הנאשמת ביום 1.1.1.14, שלושה חודשים קודם למועד הנזכר בכתב האישום, עת שהה ברכב יחד עם שלושה מפקחים, אביכזר אשר (להלן-אשר), טרזה מהרט (להלן- טרזה), ומיקי שלום (להלן- שלום) אשר לא ערכו כל מסמך בתיק ואף לא הובאו לעדות על ידי המאשימה והיו ללא מדים וכובע זיהוי. המאשימה כלל לא התייחסה לשוני בין מועד ביצוע העבירה הנזכר בכתב האישום לבין מועד עריכת הביקורת על ידי דניאל. דניאל העיד כי כלל לא ראה את העובדת הזרה עת שהתה בבית על כן לא הבחין בעיסוקה בעבודות ניקיון שכו המידע נמסר לו בעזרת מירס מאחד ממפקחי המאשימה.
13. העד דניאל העיד כי הגיע לנכס יחד עם אשר שלום, וטרזה שם פגשו את מפקחים הנוספים אילן לביא (להלן- אילן) וחנן זיגלבוים (להלן- חנן) אשר מסרו לו כי זיהו נתינה פיליפינית עוסקת בעבודות משק בית. דניאל תיאר בדו"ח מ/1 כי כאשר צלצל בפעמון דלת הנכס פתח את הדלת נער אשר התבקש לקרוא לעובדת. דניאל העיד כי הנער בקש לדבר עם אביו על כן סגר את הדלת ולא שב. לאחר מכן המפקחים ניסו לאתר את מספר הטלפון בנכס וכן צלצל בפעמון הדלת על מנת להיכנס לבית המגורים בהסכמת הקטין ללא צו בית משפט. כשלא צלחו ניסיונות הכניסה חנן ואילן עזבו את הנכס ופנו לבית המשפט לקבלת צו כניסה למגורים (מ/4).
14. כמפורט בדוח הפעולה מ/1, פעולותיהם של דניאל טרזה ושלוש בחצר הבית דומות לסרט עלילתי או סדרה בדיונית או לכל הפחות תעוד פעולה משטרתית של בית בו מתרחש או יש חשד לפשע חמור, שעה שדניאל, טרזה, שלום ואשר "תפסו את הבית" במטרה למנוע בריחה כאשר טרזה ממוקם בצד הימני האחורי של הבית ומצוי בקשר עין עם התובעת ודניאל ושלוש ממוקמים בחזית הבית. פעולות אלה בוצעו כמפורט במ/1 בהוראות דניאל כדי לסגור את הבית בחלקו החזיתי והאחורי למנוע בריחה מהחלון או מאחור או מדלת צדדית. בשלב מאוחר יותר שבו למקום חנן ואילן שברשותם צו כניסה (מ/4) דפקו על דלת הכניסה ומשלא היה מענה הוזמן למקום פורץ. לא הושארו פרטים אודות הפורץ או מזכר בעניין זימונו. עם זאת הוא החל בפרוק מנעול דלת הכניסה באמצעות קדיחת חור במנעול מבלי שהעובדות התבקשה ע"י מי מהמפקחים קודם להגעת הפורץ לפתוח את הדלת, ומבלי שנעשתה פנייה אל העובדת. בעיצומה של פעולת הפורץ יצאה העובדת מדלת צדדית בבית, רק בשלב זה פנו אליה המפקחים לראשונה והציגו את הצו וביקשו את דרכונה. דרכון הנושא מספר XX 609402 הוא הדרכון שהתובעת הציגה ונרשם במ/1. אולם המפקחים לא צלמו את הדרכון שהוצג ע"י העובדת. כמו כן העובדת לא נחקרה ולא העידה מטעם המאשימה, ולא הוגשה בקשה לשמיעת עדות מוקדמת.
15. לטענת הנאשמת המאשימה לא פעלה על פי הכלל הידוע כי על בעל דין להציג בפני בית הדין את הראיה הטובה ביותר שניתן להביאה להוכחת העובדה אותה מבוקש להוכיח על כן, פועל הדבר לרעת המאשימה. עיון ברשימת העובדים מ/5 מגלה כי בדרכונה של העובדת נרשם המספר הבא: VV0115635. דרכון זה אינו זהה לדרכון הראשון המופיע בדוח הפעולה של דניאל. צלומי הדרכון אשר הוגשו וסומנו מ/11 אינם ראיות קבילות מאחר והגשתם לתיק בוצעה ע"י המאשימה מבלי שהעד הרלוונטי אשר צילם את הדרכונים זומן לעדות לצורך הגשתם ומבלי שזהותו ידועה בתום הליך ההוכחות.

16. בתעודת עובד הצבור מ/10 מצוין דרכונה השני של העובדת לפיו נכנסה לישראל באשרה ב/1 בתוקפה עד ליום 26.10.10 ללא ציון מספר דרכונה הראשון המופיע במ/1. המאשימה לא התייחסה לשוני בין מספרי הדרכון כאשר במ/1 נרשם הדרכון הראשון ובמ/5 ובתעודת עובד הצבור (מ/10) נרשם מספר הדרכון השני. כמו כן לא ידועה זהות מצלם דרכוני העובדת וממילא הם הוגשו שלא שבאמצעותו.
17. ראש צוות הפקוח אילן חקר את הנאשמת תחת אזהרה ביום 2.9.12 למעלה משנה וארבעה חודשים לאחר מועד העבירה הנזכר בכתב האישום. אילן העיד כי אינו זוכר את פרטי הארוע אולם ערך את רשימת העובדים מ/5 ואף צילם תמונות בתוך הבית אשר סומנו מ/6 עד מ/8. אילן אישר בעדותו כי אינו יכול לאשר כי במועד הביקורת הבחין בעובדת כשהיא בבית המגורים וממילא לא יכול להבחין בעיסוקיה בבית. בנוסף כעולה מדוחות הפעולה בתאור המקרה אף לא אחד מארבעת המפקחים ניסה לאתר את הנאשמת או ליצור איתה קשר טלפוני.
18. הכניסה לחצר הבית הפרטי של הנאשמת, טרם קבלת צו בית משפט בנסיגות כושלים של המפקחים להכנס לתוך הבית בהסכמת הקטין בוצעה באופן בלתי חוקי שכן עצם כניסתם לשטח חצר הבית הפרטי אשר הינו חלק מהרשות היחיד, ללא צו מהווה כניסה שלא כדין.
19. ניסיונות הכניסה לבית לאחר קבלת הצו, והזמנת פורץ אשר רק לאחר שהחל את פעולות הפריצה יצאה עובדת מהבית בוצעה בנגוד לס' 13 ה (ד) לחוק הכניסה מבלי שהמפקחים קראו לעובדת או זיהו את עצמם בפניה או הודיעה לה את התכלית לשמה נדרשת כניסתם למקום כאשר אף אחד מהמפקחים אינו לובש מדים. המאשימה לא טענה כי העובדת הינה מבחינת "מחזיקה" בנכס ואף לא נטען כי מי מהמפקחים פנה אל העובדת או ביקש ממנה רשות להכנס לבית המגורים בשפה כלשהי או בשפה המובנת לה.
20. מחדלי המאשימה אינם מתמצאים בנסיגות הכניסה ובכניסה לבית המגורים לאחר קבלת הצו שבוצעו בנגוד לחוק הכניסה שכן להפרות המהותיות של הזכות להליך הוגן בפעולות המאשימה, יש להוסיף את מחדליה ובראשה כי העובדת לא נחקרה כלל ולא העידה בעדות מוקדמת. כמו כן המפקחים אשר, טרזה ושלוש כלל לא ערכו מזכר בתיק ולא זומנו לעדות על ידי המאשימה. המפקח חנן שאף הוא לא ערך מזכר בתיק, ועל אף שהעיד לא יכול היה למסור פרטים אודות כתב האישום בשל אי זכרונם והעדר מסמך שערך.
21. נוכח אי חוקיות פעולות המפקחים יש לפסול את הראיות תוצרי פעולות הכניסה הבלתי חוקית לבית המגורים שהן ראיות אשר אין להם קיום נפרד ועצמאי מאי החוקיות הכרוכה בהשגתם בהתאם לדוקטרינת הפסילה הפסיקתית שנקבעה בע"פ 5121/98 יששכרוב נ' התובע הצבאי (פורסם בנבו).
- על כן יש להורות על פסילת הראיות כתוצאה מהכניסה לבית המגורים אשר בוצעה בנגוד לחוק חרף קיומו של צו.
22. יש להורות על פסילת הודעת הנאשמת - מ/9, בהתאם להלכת יששכרוב, שם נקבע כי שאלת קבילותה של ראיה שנולדה עקב ראיה פסולה אחרת תבחן עפ"י נסיבותיו של כל מקרה לגופו ובהתחשב

בהשפעה שתהא לקבלתה של ראייה כאמור על זכותו של הנאשם להליך פלילי הוגן. מדובר בראיה נגזרת ומקום בו הראיות הושגו באי חוקיות נשמט היסוד תחת הודאת הנאשמת שכן ההודאה אינה יכולה לעמוד בפני עצמה ואין בה כשלעצמה כדי להביא להרשעתה והיא נגזרת כולה מקיומן של הראיות שהושגו באופן בלתי חוקי לאור אופן כניסת המפקחים לבית המגורי, לאחר קבלת צו בית המשפט ובהמשך לנסיגות המאשימה להכנס הבית טרם קבלת הצו.

23. משהמאשימה לא עמדה בנטל הרובץ לפתחה להוכחת העבירה נשוא כתב האישום, ובהעדר תשתית ראייתית להוכחת האשמה, שגויה טענת המאשימה כי המנעות הנאשמת מלהעיד פועלת לחובתה. אין בכוחה של שתיקת הנאשמת לשמש חוזק להוכחת האשמה מקום שזו לא הוכחה אף לא לכאורה ביתר הראיות. על כן יש להורות על פסילת הראיות שנתפסו בכניסה ובחיפוש הבלתי חוקי בבית הנאשמת ובהתאם לפסול את הודאתה שהינה ראייה נגזרת לראיות שנתפסו בחפוש הבלתי חוקי ולזכות את הנאשמת.

דין והכרעה-

סוגיית חוקיות החיפוש-

24. אין חולק כי הביקורת נערכה בבית הנאשמת מכוח צו בית משפט שהוצא כדין (מוצג מ/4). לטענת הנאשמת הנסיבות בהן הוצא הצו כאשק תחילה ניסו המפקחים להיכנס לבית הנאשמת עת ילדיה הקטינים בלבד שהו בבית וכן הפעולות אשר נקטו מפקחי המאשימה "בכיתור" הנכס מהווים הפרת הוראת סעיף 13ה(ד) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952, הקובעת כי כניסה לבית מגורים לפי הוראת סעיף זה תיעשה רק לאחר שהפיקחים הנכנסים זיהו את עצמם בפני מי שנחזה כמחזיק המקום, הודיעו מהי המטרה לשמה מתבקשת הכניסה והציגו לפניו את צו בית המשפט. עוד טענה הנאשמת כי טרם כניסה לנכס המפקחים לא הזדהו בפני העובדתולא הבהירו את מטרת הביקור וכן לא הציגו בפניה את הצו ואף לא נתנו אזהרה בטרם פריצה הדלת. לטענת הנאשמת יש מקום בנסיבות להחיל את הלכת יישכרוב (5121/98) יששכרוב נ' התובע הצבאי הראשי, פ"ד סא 1 (461) (2006), על פיה ראייה שהוצגה תוך פגיעה בפרטיות תהיה פסולה מלשמש כראיה בבית משפט.

25. סבורני כי דין טענתה זו הנאשמת להידחות, ואפרט. אין מחלוקת כי לאחר שבנה של הנאשמת חזר לנכס הסתבר למפקחים כי עליהם להוציא כניסה למקום מגורים ובהתאם לכך פנו לבית המשפט וקבלו צו כדין. באשר לאופן ביצועו, בדוח הפעולה (מ/1) תיאר המפקח מר טגניה דניאל את אופן הכניסה לבית כדלקמן-"ענתה כשהצו היה בידינו נכנסנו לחצר הביתדרך שער הכניסה שלא היה נעול כשאנחנו חבושים בכובעי זיהוי.ניגשנו לדלת ודפקנו אך לא היה מענה. מסביב לבית לא הייתה אפשרות להיכנס....."

יצרתי קשר עם המשל"ט ובקשתי להזמין פורץ. לאחר המתנה של כ- 40 דקות הגיע הפורץ והחל לפרק את מנעול דלת הכניסה. הוא החל לקדוח חור במנעול(ראה תמונה מצורפת) ובאותו רגע בשעה 13:45 נפתחה הדלת הצדדית ונתינה פיליפינית יצאה עם כבודתה. ברגע

שיצאה הנתינה הפורץ חדל מעבודתו והחזיר את חלקי המנעול למקומם, ואמר שלא נגרם נזק לפעילותו התקינה של המנעול. אנו פנינו לנתינה, הזדהנו בפניה, הצגנו לה את הצו ובקשנו את דרכונה".

26. מעיון בדוחות המפקחים ועדותם בפני עולה כי מאחר ובן זוגה של הנאשמת בחר לעזוב את הנכס והותיר את העובדת בגפה בדירה וטען בפני השוטר אשר הוזמן לנכס כי אין בדירה עובדת זרה (כך עולה ממ/1 ע' 2), ההחלטה על ביצוע הצו בנסיבות מקרה זה היתה סבירה ומידתית. למעשה לא נותרה בפני המפקחים אפשרות אחרת שעה שבנכס שהה קטין, ברי כי לא ניתן לקבל הסכמתו ואין כל אפשרות להיכנס לנכס אלא באמצעות צו שיפוטי. לא ניתן לקבל את טענות הנאשמת בעניין מספר המפקחים שהקיפו את הנכס עד לקבלת הצו שכן במצב בו בן זוגה של הנאשמת עזב את הנכס וטען כי לא מועסקת עובדת זרה, לא נותרה בידי המפקחים ברירה אלא לפנות לקבלת צו. לפיכך, דין טענות הנאשמת לעניין חוקיות החיפוש ומספר המפקחים אשר הקיפו את הנכס כדי למנוע בריחת העובדת, דינן להידחות. משלא מצאתי כי נעשו פעולות בלתי חוקיות במסגרת הכניסה לבית המגורים התוצאה היא כי דין טענת הנאשמת לעניין פסילת הראיות תוצרי הכניסה, להידחות.

האם הוכחו יסודות העבירה?

27. הנאשמת הואשמה בעבירה על פי סעיפים 2(א)(1) ו-2(ב)(3) לחוק עובדים זרים, הקובעים כדלקמן:
"(א) מעביד שעשה אחד מאלה-(1) העביד עובד זר שאינו רשאי לעבוד בישראל מכח חוק הכניסה לישראל והתקנות לפיו; (2) העביד עובד זר בניגוד להוראות סעיף 1ג;דינו - כפל הקנס כאמור בסעיף 61(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977..."

28. בכל הקשור ליסוד העובדתי, הנאשמת הודתה כי במועד הביקורת נמצאה העובדת שפרטיה נזכרים בכתב האישום. כן הודתה הנאשמת כי עובדת זו ביצעה עבודות משק בביתה ואף התגוררה בו.

29. עוד הודתה הנאשמת בחקירתה כי העובדת עבדה בניקיון והתגוררה בבית הנאשמים חמישה ימים בשבוע: **"לגבי הביקורת מכיוון שבאותה תקופהוסבלתי מכאבים עזים בכתף שמאל, נאלצתי לחפש עזרה. התקשרה אלי מישהי, לא זוכרת, ואמרה שיש לה מישהי בשבילי. לא זוכרת איך בדיוק התנהל הקשר אבל היא הגיעה אלי. בכל מקרה התכוונתי שהיא תהיה רק תקופה קצרה. לא זוכרת איך קראו לעו"ז, לא זוכרת איך כיניתי אותה. לאחר שעיינתי בזימון שלך, נזכרתי כי קוראים לה "לייזל". סה"כ היא שהתה אצלי כשלושה שבועות. לייזל עסקה בעיקר בכביסות נקיונות וכו'".** בהמשך העידה כי אינה זוכרת כמה שלמה לה וכן כי לא נעשה הסכם בכתב והעובדת אל בוטחה בביטוח רפואי.

30. הנאשמת הפנתה לחוסר הזהות בין מועד עריכת הביקורת בנכס לבין המועד אשר נרשם על הדו"ח אשר ערך טגניה דניאל בו נרשם 11.1.11 ולא 11.4.11 המועד הנטען בכתב האישום. אקדים ואבהיר כי לא מצאתי כי בפגם טכני זה יש כדי להוביל לפסילת הראייה וזאת שעה שכל העדים לרבות הנאשמת התייחסו למועד הביקורת אשר ארע ביום 11.4.11 ולא כפי שנרשם בטעות במוצג מ/1. יצוין כי יתר המוצגים כגון רשימת העובדים, צו כניסה למגורים, תיאור המקרה והתמונות אשר צולמו בנכס כולם

נושאים תאריך ה- 11.4.11. על כן, הדעת נותנת כי רישום חודש 1 חלף חודש 4 הינה טעות טכנית ברישום אשר נערך על ידי המפקח אולם לא מדובר בטעות בכתב האישום בו נרשם מועד הביקורת ביום 11.4.2011, כעולה מיתר העדויות. יתרה מכך, לא מדובר בטעות אשר גרמה לטעות בניהול הגנת הנאשמת או קפחה זכויות מזכויותיה שכן כאמור בכתב האישום וביתר המסמכים נרשם תאריך מועד הביקורת.

31. הדברים יפים בהתאמה ביחס לטעויות אשר דבקו ברישום מספר דרכון העובדת. עיון ברשימת העובדים מוצג מ/5 נרשם שם העובדת באופן הבא:

MENOR LIZEL VV0115635 עם זאת בדו"ח הפעולה אשר נרשם על ידי המפקח דניאל טגניה (מ/1) נרשם שם העובדת באופן הבא: MENOR LIZEL XX5609402 ובכתב האישום נרשם שם העובדת כנזכר ברשימת העובדים.

יצוין כי תאריך לידת העובדת זהה על גבי שני המוצגים בעוד השונות היא במספר הדרכון. ערה אני לטענת הנאשמת כי קיימת אי התאמה במספר דרכון העובדת. עד המאשימה מר אילן לביא נדרש לשוני בין מספרי הדרכון והבהיר כי: **"אבקש להוסיף שבדרכון שתוקף הדרכון המקורי פוקע הם מוציאים דרכון חדש. הדרכון שרשמתי זה מה שהוצג בפניי"** (עמ' 12 לפ' ש' 27-28). עדותו בעניין השוני במספר הדרכון לא הופרכה על ידי הנאשמת ולא מצאתי כי מדובר בהסבר בלתי הגיוני או שונות המלמדת על חוסר וודאות בזהות העובדת אשר כאמור נמצאה בנכס. נוסף על האמור עיון בתעודת עובדת הציבור מעלה כי אף בעבר היו לעובדת מספר דרכון אחרים כאשר הדרכון האחרון משנת 2010 נושא את אותו מספר דרכון הנזכר בכתב האישום.

32. סעיף 85 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "חוק סדר הדין הפלילי") קובע מה יכלול כתב אישום. על המאשימה להקפיד ולכלול את העובדות הרלוונטיות ולדייק בהן. השמטה או טעות בפרט מפרטי האישום מהווה פגם בכתב האישום. עם זאת, המבחן לקבלת טענה בדבר פגם בכתב האישום אינו מבחן טכני-פורמלי אלא מבחן ענייני. השאלה היא האם יש חשש שמא הנאשמת הוטעתה מחמת הפגם, האם הפגם השפיע על ניהול הגנתה וקיפח אפשרותה להתגונן בפני כתב האישום. ההלכה היא כי לא כל פגם - אפילו חמור ומשמעותי - יהא בעל נפקות. אם לא נגרם לנאשם עיוות דין בשל הפגם או לא קופחה הגנתו, המגמה היא שלא להעניק לכך נפקות.

33. עוד נפסק, כי אם לאחר סיום פרשת התביעה לא נותר ספק מהו מעשה העבירה המיוחס לנאשם ועל כן אין מקום לחשש שמא קופח בהגנתו - הטענה תידחה. כך גם אם הנאשם מאחר בהעלאת הטענה, וכל עוד ברור שלא היה ב"פגם" הנטען כדי לקפחו בהגנתו. ניסיון לנצל לרעה קיומו של פגם בכתב האישום יביא את בית המשפט לדחות את הטענה.

על פי הוראות סעיף 238 לחוק סדר הדין הפלילי: **"ליקוי טכני בעריכתו של מסמך הנערך לפי חוק זה, אין בו כדי לפגום בתוקפם של ההליכים על פיו, אולם אם נראה לבית המשפט כי יש בדבר חשש לעוות דינו של הנאשם, רשאי הוא לדחות את הדיון למועד אחר או להורות הוראה אחרת כדי להסיר את החשש"**.

34. בהתאם לכך קבעה ההלכה הפסוקה כי- **"ההליך הפלילי אינו תחרות, לא ספורטיבית ולא אחרת"**.

המשפט אינו משחק. מטרת הדיון הפלילי היא לחשוף את האמת. הן התובע והן הנאשם צריכים לתרום את חלקם לגילוי האמת. במגנה כרטה של הנאשם לא כתוב כי ההליך הפלילי צריך להעניק לו יתרונות טקטיים על פני התובע. מטרת ההליך אינה להעניק יתרונות טקטיים, לא לתובע ולא לנאשם". (ראו- ע"פ 639,656/79 אפללו ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(3) 561, 575. י' קדמי, על סדר הדין בפלילים, חלק שני, 2003, עמ' 934 ואילך).

35. לאור האמור לעיל, ולאחר עיון במוצגים מ/1 ומ/5, עדות המפקח אשר ערך את מוצג מ/5 ותעודות עובדת הציבור, על אף השוני במספר דרכונה של העובדת כעולה ממוצג מ/1 והעובדה כי פרטי העובדת נרשמו בבירור בתעודת עובדת הציבור וברשימת העובדים ובהתאמה בכתב האישום, שוכנעתי כי הפגם אשר דבק במוצג מ/1 בו נרשם מספר דרכון אחר, אינו מוביל לפסילת המוצג מאחר ולא מצאתי כי קיימת חוסר בהירות בפרשת העובדות ויסודות העבירה אשר יסודם בטעות זו. קרי, השונות במספר הדרכון לא יצרה מצב על פיו הוטעה הנאשמת או נקטה בקו הגנה שאינו הולם את העובדות ה"אמיתיות" אליהן מתייחסת המאשימה. אני סבורה כי במכלול המסמכים שהוגשו יש כדי לזהות את העובדת, ללא ספק, כמי שנטען לגביה שהועסקה שלא כדין על ידי הנאשמת. מדובר, לדעתי, בשונות בין מספרי הדרכון אשר יסודה בעובדה כי העובדת הציגה לכל אחד מהמפקחים דרכון הנושא מספר אחר אולם הדבר לא מנע מהנאשמת את האפשרות להתגונן במשפט. כך גם לגבי דו"ח הפעולה בו נפלה טעות במספר הדרכון של העובדת כאשר מספר הדרכון הנזכר בכתב האישום וביתר מסמכי התיק תואם לדרכון אשר נרשם ברשימת העובדים שנערכה באותו מועד.

36. לאור האמור לעיל, אני קובעת כי הוכח כי העובדת נמצאה בנכס הנאשמת והועסקה בעבודות משק בית משך כשלושה שבועות, בתקופה בה החזיקה באשרת תייר מסוג B1 אשר במועד הביקורת פג תוקפה. בהתאמה לכך, הוכח בפניי היסוד העובדתי בכל הקשור לנאשמת.

היסוד הנפשי:

37. היסוד הנפשי הדרוש להוכחת העבירה נשוא כתב האישום הוא מודעות להתנהגות ולנסיבות, או חשד ועצימת עיניים כעולה מהוראות סעיף 20(ג) לחוק העונשין תשל"ז-1977, הקובע כדלקמן - **"רואים אדם שחשד בטיב ההתנהגות או בדבר אפשרות קיום נסיבות כמי שהיה מודע להם אם נמנע מלברר"**.

38. כך, גם סעיף 2 לחוק עובדים זרים דורש קיומה של "מודעות", אשר מתקיימת גם במצב של "עצימת עיניים", דהיינו **"רואים אדם שחשד בטיב ההתנהגות או בדבר אפשרות קיום הנסיבות כמי שהיה מודע להם, אם נמנע מלברר"** (ע"פ 16/06 באשר נ' מדינת ישראל, מיום 7.12.06).

39. בעניין רוזן, דן בית הדין הארצי בחרג של "עצימת עיניים" וכך נקבע: **"יסוד נפשי של 'עצימת עיניים' מתקיים באחד משני מקרים: בנסיבות המקרה כפי שהוכחו, לא עלה חשד בלבו של הנאשם; או משקינן חשד בליבו של הנאשם, או שיכול היה לקנן בו החשד, בדק הנאשם את החשד והביא לאישושו או להפרכתו"**.

כן נפסק כי -

"הפרכת קיומו של חשד כאמור המגיע כדי 'מודעות' מוטלת על הנאשם...והדרך לעשותה היא, בין על ידי הוכחה כי הנאשם בדק את מסמכיו של התושב הזר ועל פיהם הוא שווה כדין בישראל, ובין אם בנסיבות הענין הוכיח כי לא חשד שמדובר בתושב זר השווה שלא כדין בישראל" [רע"פ 10556/03 דוד סעדיה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] ניתן ביום 19.12.04].

40. עוד נקבע כי- **"יש להפריד בין חשד במישור הסובייקטיבי - בו יש לבחון האם הנאשם חשד בקיומן של נסיבות ביצוע העבירה; לבין חשד במישור האובייקטיבי - בו יש לבחון האם נוצרו נסיבות שהיו צריכות לעורר את חשדו של הנאשם לקיומה של עבירה. זהו למעשה מצב של עצימת עיניים, שבו קיימות נורות אזהרה אובייקטיביות לקיומה של עבירה אשר הנאשם מתעלם מהן, ודי בכך כדי לקיים את המצב הנפשי של מודעות" (ראו-ע"פ(ארצי) 11/06 יצחקניא - מדינת ישראל, פורסם בנבו, 31.12.06).**

41. כאמור לעיל, הנאשמת טענה כי סבלה מכאבים בכתף שמאל לכן חפשה עזרה. כמו כן לא זכרה מי היה איש הקשר אך זכרה כי העובדת הגיעה אליה ולדבריה התכוונה להעסיקה לתקופה קצרה(מ/9 עמ'1 ש'7-12). מעדות הנאשמת עולה מפורשות כי הייתה מודעת לכך כי מדובר בעובדת זרה, ואף על פי כן לא בדקה האם מדובר בעובדת בעלת אישור עבודה כחוק והודתה כי לא היה לה או לבני ביתה היתר להעסקת עובדת זרה. על כן, התוצאה היא כי עצמה את עיניה ובחרה שלא לבחון האם העסקת העובדת הינה חוקית. לפיכך, הנני קובעת כי היסוד הנפשי התקיים אצל הנאשמת.

42. טרם סיום אתיחס לטענת הנאשמת אשר כי העובדת לא נחקרה על ידי מפקחי המאשימה וכן לא זומנה לגביית עדות מוקדמת בפני בית הדין, הלכה פסוקה היא כי- **"אין ספק כי ראייה ישירה לקיומן של יחסי עבודה בין מעסיק לבין עובד, בין אם היא נשמעת מפי המעסיק או מי מטעמו, ובין אם נשמעת מפי העובד, היא ראייה טובה יותר מאשר ראייה נסיבתית בדמות החזקה העובדתית. אך נזכיר כי אין מוטלת על התביעה החובה להציג את הראיות המקסימליות הניתנות להשגה, ודי כי תציג ראיות מספקות[21]. ראיות מספקות להוכחת קיומן של יחסי עבודה כאמור עשויות להיות גם ראיות נסיבתיות. ההבחנה בין ראייה ישירה לראייה נסיבתית הוסברה בעניין קצב[22] מפי השופטת נאור, כתוארה אז, כך: "בעוד שראיה ישירה מוכיחה עובדה מסוימת במישורין, הראיה הנסיבתית מוכיחה קיומה של נסיבה ממנה ניתן להסיק את דבר קיומה של העובדה הטעונה הוכחה". (העז (ארצי) 2099/09 עפ (ארצי) 4602-07-14 מדינת ישראל נ' א.י.ל סלע 1991 בע"מ, פורסם בנבו, ניתן ביום 19.4.16 להלן-"פרשת סלע")**

עוד נקבע בפרשת סלע לענין הפרכת חזקה שבעובדה כי- **"כדי להפריך חזקה שבעובדה אין זה מספיק להטיל ספק בקיומה אלא דרושה הוכחה פוזיטיבית שיש בה כדי להראות שהיא מסתברת יותר מן החזקה המבוססת על הגיון הדברים וניסיון החיים. הוכחה שכזו צריכה להיות אובייקטיבית ומשכנעת. טיעון בעלמא אין בו כדי להפריך את החזקה."**

43. לאור האמור לעיל הנני סבורה כי נוכח הראיות הקיימות בתיק לא ניתן לקבוע כי העדת העובדת הינו מחדל אשר עולה כדי מחדל חקירה המעורר ספק סביר בדבר אשמת הנאשמת מאחר וכאמור הדבר לא קיפח את יכולת הגנתה ולא גרם לאובדן ראייתי בעטיו נפגע קו ההגנה. כמו כן משהעובדת נמצאה עמוד 9

בנכס הנאשמת הוכחה החזקה בדבר יחסי עבודה בין העובדת לנאשמת ובכך עברה חובת הראיה אל הנאשמת להוכיח כי במקרה זה קיים ספק סביר לגבי החזקה. כפי שצוין לעיל, לצורך הפרכת החזקה נדרשת ראיה אובייקטיבית ומשכנעת. בנסיבות מקרה זה הנאשמת לא הציגה עדות או ראיה רלוונטית לתמיכה בטענת הגנה מטעמה, על כן התוצאה היא כי נותרה על כנה החזקה העובדתית ובהתאם לכך המסקנה היא כי המאשימה הרימה את הנטל לשכנע, מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשמת העסיקה את העובדת אשר נמצאה בביתה במועד הרלוונטי לכתב האישום.

סוף דבר:

44. הנאשמת מורשעת בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום.

על פי הסכמת הצדדים הכעת הדין תשלח לצדדים בדואר.

טיעונים לעונש ישמעו ביום 21.5.17 בשעה 10:00.

ניתנה היום, י"ג ניסן תשע"ז, (09 אפריל 2017), בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.